

Неприємна пригода

Олег Буцень

Прудка коричнева ящірка вже поверталась додому, коли знов відчула небезпеку. Зупинилась, завмерла. Попереду стояв той самий хлопчисько в червоних тапочках, який мало не вловив її недавно. Ледве утекла.

Хлопчисько теж завмер. Ще мить — і прожогом кинувся до неї. Але вхопити ящірку руками не так легко.

І хлопчисько побіг за нею, намагаючись наступити на хвіст.

Бідна ящірка відчайдушно звивалась між кущиками трави, пірнала під опале листя. Вже майже добігла була до якоїсь нірки коло пенька, та хлопчисько наступив-таки їй на хвоста. Ящірка востаннє напружила сили, смикнулася і пірнула в нірку. Втекла, тільки без хвоста.

Довго вона просиділа в нірці, все журилась: як тепер без хвоста з'явиться в лісі? І раптом згадала: недалеко відси живе кравець їжак. "Піду до нього, я ж його колись від лисиці врятувала. Хай тепер мені за це хвоста пришиє".

Так і зробила, побігла. Ось і їжачкова хата.

— Доброго ранку, любий сусіде.

— Добридень, ящірко,— мовив їжак.— Кажі, з чим прийшла.

— Лихо в мене. Якийсь поганий хлопчисько хвіст одірвав.

їжак насунув на ніс окуляри, оглянув ящірку.

— Що ж,— заспокоїв Ті лісовий кравець.— Хвіст пришити можна.

— Невже? — зраділа ящірка.

— Аби тільки був цілий.

— Так я зараз його принесу,— і побігла по свій загублений хвіст.

Шукала, шукала на галявині, а хвіст наче крізь землю провалився. Ніде нема!

Прибігла знову до їжака, плаче:

— Не знайшла. Що ж мені тепер робити, їжаче?

Подумав їжак, каже:

— Недавно мені ведмідь розповідав, що нібито хтось бачив у лісі такий хвіст.

— Ой, любий їжаченьку, сходи до ведмедя! Вік тобі вдячна буду. Хай тобі миші самі в рот стрибають,— побажала ящірка.

— Добре, добре,— засопів їжак.— Зроблю вже тобі таку ласку.

Задріботів їжак до ведмедя, притупцяв. Питає про ящірчин хвіст. Згодився ведмідь сказати, хто йому про це розповідав. Тільки з умовою: хай їжак спершу залатає йому шкуру. Геть увесь бік обдер, коли по мед лазив.

Почав їжак зашивати ведмедеві шкуру. Шив, шив — ниток не вистачило. Побіг додому, приніс. Шив, шив — знову не стало. Довелося в сусіда, такого ж кравця, позичати. Нарешті залатав клишоногого.

— Від борсука чув,— каже ведмідь.— Це він нібито десь у лісі бачив ящірчин хвіст.

Никав, никав по лісі їжак, нарешті здибав борсука. Розказав усе.

— Сам я не бачив хвоста,— старий борсук задумливо покрутив довгого сивого вуса,— то мені заєць розповідав про нього.

Пішов їжак до зайця. А де того косого знайдеш? Гасає собі цілий день по лісу, радий, що прудкі ноги має. Довго шукав його їжак. Ще тиждень минув, поки знайшов аж за селом, на городі.

— Ящірчин хвіст? — перепитав заєць.— Бачив колись, тільки забув, де саме.

— От тобі лихо! — скрушно мовив їжак.— Ну згадай, друже, я тобі за це добру шубу на зиму пошию. В боргу я перед ящіркою: від лисиці колись допомгла врятуватись, попередила, і я ледь устиг згорнутись у клубок. Мушу тепер віддячити. Ну, то як?

— Гаразд,— врешті погодився заєць.— Іди додому і починай шити, а я тим часом пошукаю в лісі той хвіст.

Почалапав їжак додому стомлений, але веселий. І відразу взявся до роботи. Гарна шубка вийшла,— біла, пухнаста, тепла!

А тут заєць з ящірчиним хвостом надоспів.

— Шкода тільки, що не коричневий, а зелений,— каже.— Проте, якщо не сподобається, пофарбувати можна.

Побіг радий їжак до ящірки.

— Дивись,— гукає їй ще здаля,— який гарний хвіст я тобі дістав!

Підповзла ящірка, поглянула на хвіст.

— А навіщо мені другий? — каже.

— Як другий? — здивувався їжак.— Тобі ж хлопчисько відірвав хвоста?

— Ну то й що? Не було хвоста, а тепер є. Правда, невеличкий, але свій. Сам виріс.

— Невже? — здивувався їжак.

Уважно обдивився ящірчин хвіст. Ніде ні шва, ні ниточки — справді виріс.

— Так чого ж ти мені голову морочила? — затупав на неї їжак.— Я всі ноги пооббивав, стільки часу змарнував!

— Та я ж не знала, що він знову відросте,— виправдовувалась ящірка.

Але їжак і слухати її не схотів: форкнув сердито і подався геть. Ой, як образився!

Не потрапляй йому тепер на очі, ящірко: лихо буде!